

ΓΡΑΦΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η Λουλουδένια και το πετράδι της αγάπης

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένα κοριτσάκι που το λέγαν Λουλουδένια. Η Λουλουδένια ήταν όμορφη, χωρίς λάσπες στα ποδαράκια της και φορούσε

καθαρά παπουτσάκια,

καθαρές

καλτσούλες

κι ένα όμορφο μοβ φόρεμα

γεμάτο λουλούδια. Τα μαλλάκια της ήταν ξανθά με κοτσίδα κι έναν ωραίο κόκκινο φιόγκο.

Κάθε πρωί έβγαινε στον κήπο της και πότιζε τα λουλούδια της. Όμως ένιωθε μοναξιά γιατί όταν συναντούσε τα παιδάκια της γειτονιάς της κανείς δεν της έδινε σημασία. Ούτε έπαιζαν μαζί της.

ΜΟΝΑΞΙΑ και **ΛΥΠΗ** ένιωθε η Λουλουδένια μας!

Μια μέρα εκεί που ήτανε στον κήπο της βγήκε ο

ήλιος

ξαφνικά, έριξε τις ακτίνες του πάνω

στη Λουλουδένια μας και κάτι ένιωσε μέσα στην καρδιά της να την καίει...κάτι σαν φλόγα...κι ένιωσε ότι κάτι ο ήλιος της ζητάει!

- 'Ηλιε- μου του λέει- Τι θέλεις από μένα;
- Θέλω - της λέει- να πας στο δάσος να βρεις το πετράδι της αγάπης. Μόνο έτσι θα γίνεις καλά και δεν θα είσαι πια λυπημένη και μόνη»

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει η Λουλουδένια και τραβάει για το δάσος να βρει το πετράδι της αγάπης!

Και να'σου μπροστά της ένα λιοντάρι!!!

Καλημέρα, κοριτσάκι! Πώς σε λένε;

- Λουλουδένια. Εσένα;
- Σίμπα.
- Τι κάνεις εδώ πέρα;
- Ψάχνω να βρω το πετράδι της αγάπης, γιατί όταν βλέπω τα παιδιά στη γειτονιά και τα ρωτάω: «παιδιά να παίξω κι εγώ;» μου λένε: «Όχι δεν σε θέλουμε στην παρέα μας»

Καλό μου λιοντάρι, ξέρεις κανένα τρόπο να το βρω;»

Και ανοίγει το λιοντάρι το στόμα του και βγάζει

ένα χάρτη!

- Πάρ'το Λουλουδένια. Αυτό θα σε βοηθήσει!
- Ευχαριστώ, λιοντάρι μου!

του λέει και συνεχίζει το δρόμο της. Και ανοίγει το χάρτη και μονολογεί:

- Πού νά'ναι το πετράδι άραγε;

Κι ακούει τη φωνή του χάρτη να της λέει:

- Λουλουδένια, αυτό που ζητάς είναι στη

μεγάλη σπηλιά δίπλα στη λίμνη.

Μόλις μπεις στη σπηλιά θα ανέβεις στο ξύλινο ασανσέρ και θα σε πάει στην εποχή των δεινοσαύρων. Θα βρεις το φίλο μου τον βροντόσαυρο και θα το πεις τις μαγικές λέξεις: **«Η αγάπη είναι τρομερή»**.

Έτσι κι έγινε! Πήγε η Λουλουδένια στη σπηλιά,

βρήκε το δεινόσαυρο,

του είπε τις

μαγικές λέξεις και της έδωσε το «πετράδι της αγάπης»! Το πήρε στα χέρια της και ένωσε την

καρδιά της να γεμίζει λουλούδια

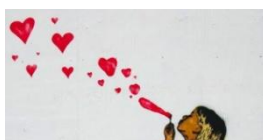

και

φως

και αγάπη!

Και το ίδιο

ένιωσαν και τα άλλα παιδιά στη γειτονιά της και γίνανε όλα όμορφα γύρω τους!!!

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

*Από τους μαθητές της Α΄τάξης του 33^{ου} Δημοτικού Σχολείου
Περιστερίου*

& την κ. Ζωή με αγάπη

